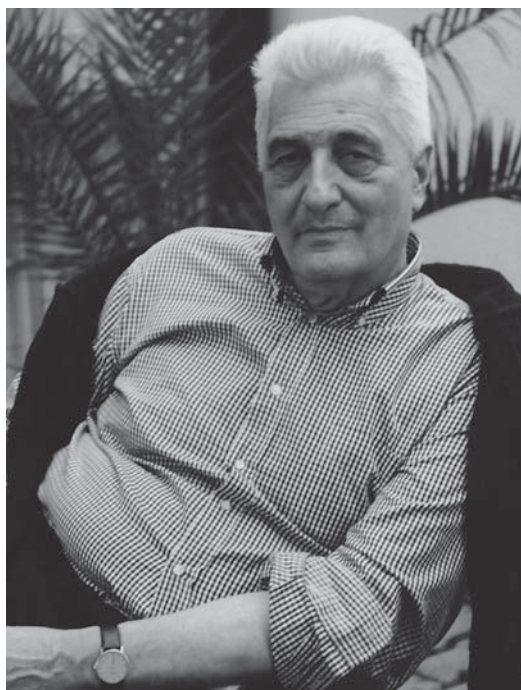

In memoriam

Ivo Lentić (1927. – 2008.)

Na izmaku ljeta, shrvan bolešću zauvijek nas je napustio dr. sc. Ivo Lentić, povjesničar umjetnosti, konzervator, vrstan stručnjak i erudit.

Iako Ivo nije volio službene govore, pa tako ne bi ni u ovoj prilici, svi mi koji smo ga poznavali i poštivali kao znanstvenika i stručnjaka ili voljeli kao kolegu, mentora, duhovitog zafrkanta ili naprosto kao osobu, ne možemo njegov odlazak prihvatiti bez riječi javne i osobne zahvalnosti.

Ivo Lentić diplomirao je 1964. godine na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Iste godine zaposlio se u Zavodu za zaštitu spomenika kulture u Varaždinu, a u listopadu 1966. godine položio je stručni ispit za zvanje konzervator. Od 1967. godine radio je u Povijesnom muzeju Hrvatske, no ubrzo se vratio u konzervatorsku službu. Od 1. kolovoza 1973. Ivo Lentić zaposlen je na mjestu stručnog referenta za pokretne spomenike kulture u Regionalnom zavodu za zaštitu spomenika kulture u Zagrebu, današnjem Konzervatorskom odjelu Ministarstva kulture u Zagrebu, gdje je

ostao do kraja svog radnog vijeka. U mirovinu je otišao kao viši stručni savjetnik 17. srpnja 2001. godine.

Uz redovni konzervatorski posao neodvojiv je Lentićev znanstveni rad. Magistrirao je 1971. godine na temi *Arhitektura pavlinskih objekata u Hrvatskoj u doba baroka*, a 1980. godine obranio je doktorsku disertaciju *Dubrovački zlatari 17. i 18. stoljeća*.

Sakralna umjetnost glavna je tema njegova zanimanja i rada, a povezivanje i prožimanje svakodnevnice konzervatorske prakse sa znanstvenim pristupom čvrsto određuje njegov stručni profil i karakter.

Za konzervatorsku struku posebno je važan Lentićev rad na inventarizaciji pokretne sakralne baštine. Usporedno s radom na terenu nastajali su katalozi sakralnog inventara kao temeljna konzervatorska dokumentacija za tu vrstu baštine.

Radeći kao konzervator u Varaždinu, proveo je zajedno s Ivy Kugli potpunu inventarizaciju i stručnu obradu sakralne

umjetnosti na varaždinskom i međimurskom području. Od sedamdesetih godina pa sve do umirovljenja prisutan je i na cijelom prostoru središnje i sjeverozapadne Hrvatske kao konzervator Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Zagrebu, od 1996. godine Konzervatorskog odjela u Zagrebu. Naravno da njegova stručna usmjerenost i priroda struke, te metode znanstvenog rada kao takve, nisu trpjele administrativne granice, pa se Lentićevo djelovanje može pratiti na znatno širem prostoru.

Tema koja ga je posebno odredila kao stručnjaka jest zlatarstvo. Istraživanjem povijesti zlatarstva u Hrvatskoj, povezujući ga s europskim okruženjem, dao je izniman znanstveni doprinos, a time i doprinos konzervatorskoj struci. Ustrajnim terenskim radom, istražujući crkve, župne arhive i spremišta, otkrio je djelovanje mnoštva domaćih majstora zlatara te povezoao njihov rad s europskim centrima zlatarstva.

U tom kontekstu obrađivao je liturgijske predmete od metala koji su, kao poseban i vrijedan segment crkvene umjetnosti, nerijetko izloženi raznim opasnostima. Uključujući uvijek i konzervatorsko čulo, Lentić je uočavao i stalno upozoravao na problem ugroženosti vrijednog crkvenog inventara, prvenstveno zbog nestručne restauracije, koja uzima sve više maha.

Utvrđio je da je takozvanim restauriranjem neprimjerenom tehnologijom, primjerice metodom galvanizacije, devastiran znatan broj pojedinačnih predmeta, pa i čitavih inventarnih cjelina. Stoga se zalagao za osnivanje župnih zbirki, unutar kojih bi predmeti bili zaštićeni, dok bi se za svakodnevnu uporabu upotrebljavalo posuđe novije izrade, manje umjetničke vrijednosti. Pritom nije štedio snage uvjeravajući i educirajući župnike na terenu kako je važna upravo njihova uloga u zaštiti i očuvanju sakralne kulturne baštine.

Kao vrstan poznavatelj likovne i primijenjene umjetnosti bio je autoritet u rješavanju konzervatorskih poslova vezanih uz procjene spomeničke vrijednosti pokretnih kulturnih dobara, sprečavajući odljev umjetnina iz Hrvatske. Baveći se opsežnim područjem nacionalne umjetnosti, pretežno sakralne, dr. Ivo Lentić objavio je stotinjak znanstvenih i stručnih radova.

Autor je nekoliko monografija, primjerice *Varaždinski zlatari i pojasari*, Zagreb, 1981. te *Dubrovački zlatari oko 1600. do 1900. godine*, Zagreb, 1984. U mnogim stručnim izdanjima sudjelovao je tekstovima i kataloškim obradama s temom sakralnih inventara. Bio je suradnik na projektima Instituta za povijest umjetnosti, od kojih je posljednji *Umjetnička topografija Krapinsko-zagorske županije*. Sudjelovao je u postavu brojnih značajnih izložbi sakralne umjetnosti u Zagrebu, Čakovcu, Osijeku, Puli, te u stvaranju onih najvećih, od nacionalnog značenja, kakva je bila izložba *Sveti trag*. Ističe se njegovo uredništvo časopisa »Vijesti muzealaca i konzervatora« u razdoblju od 1973. do 1980. godine. Posljednjih godina svoga rada, na temelju golemog iskustva i znanja koje je sakupljao tijekom radnoga vijeka, dr. Ivo Lentić težio je stvaranju sinteze cjelokupnog zlatarstva u Hrvatskoj, knjige koja bi zasigurno bila iznimno vrijedno djelo na području nacionalne umjetnosti. Svoje težnje nažalost nije stigao ostvariti.

Dr. Lentić, gospodin Lentić, šjor Ive ili, za najbliže, Giovanni – tako smo ga oslovljavali ovisno o tome koliko mu je tko bio blizak, ali uvijek s jednakim poštovanjem. Jednako tako i on je cijenio iskrenost i poštenje, rugajući se ružnim stranama ljudske naravi. Nije se dao impresionirati lažnim sjajem i sumnjivim vrijednostima, znao je procijeniti kvalitetu stvari i ljudi, njegovo je mišljenje imalo težinu.

Pamtit ćemo ga kao iznimnog erudita, koji svoje široko znanje nije čuvao samo za sebe. Mlađim kolegama pružao je nesebičnu pomoć i mentorstvo. Zahvaljujući njegovoj stručnosti, energiji i povjerenju u mlade ljude, Konzervatorski odjel u Zagrebu danas uspješno vodi zaštitu pokretne sakralne baštine na području svog djelovanja.

Trajno ćemo pamtiti njegov živi, uvijek mladenački duh, protkan dalmatinskim temperamentom i lucidnim humorom, kojim nam je radnu svakodnevicu činio vedrijom.

Adio vam šjor Ive.

Tomislav Petrincec

(Govor na komemoraciji u Muzeju za umjetnost i obrt 28. listopada 2008.)